Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 39 (391) Sâmbătă 14 Mai 1955 * 4 pag. 15 bani

Pregătește-te pentru vacanță

După ce ai străbătut fără poticneli drumul unui an școlar te poți prezenta liniștit la examene. Ești sigur că răspunsurile tale vor fi bune, gândite. Sunt doar rezultatul unui an de muncă. Și apoi! ...Apoi poți spune fără grijă „Vino vacanță frumoasă, vino cât mai repede"...

Iar vacanța îți iese înainte și deschizându-ți larg porțile îți arată câte ți-a pregătit.

Mai întâi tabăra... Pitită într'o poiană înconjurată de brazi ea își așteaptă oaspeții. De acolo vei porni să străbați potecile unei păduri, sau o să urci o cărare șerpuită de munte.

Planta care ai cules-o cu grijă ți-e necunoscută? Nu-i nimic, poate că ai descoperit vreo plantă medicinală, nouă.

Te uiți cu atenție la fărâma de piatră care ai întâlnit-o, cine știe poate vei descoperi un zăcământ prețios... folositor patriei. Frumoasă este înserarea sus la munte. La marginea unui pârâu te oprești pentru popas. Acolo se vor înălța flăcările vesele ale focului de tabără și vor începe cântecele și jocurile, glumele și poveștile.

Și apoi mai sunt terenurile de sport, unde mingea aleargă nestingherită. Și mai sunt și apele cu unda cristalină care te îmbie la scaldă, la zbenguială, în zilele de dogoare.

Da, vacanța ți-a pregătit toate acestea.

Pregătește-te bine pentru examene ca să te poți bucura din plin de ea. Repetă-ți lecțiile — revezi-ți notițele, mai fă unele experiențe.

Știu că n'o să-ți placă să le faci toate astea în vacanță. Nu, nu-ți va fi pe plac să privești pe fereastră jocul cu mingea, pregătirile de excursie ale tovarășilor tăi, în timp ce tu vei purta grija unei corijențe.

Așa dar pregătește-te pentru examene, căci așa te pregătești pentru vacanță.

Cercetarea ținutului natal, a devenit o tradiție pentru pionierii din patria noastră.

Fotografia noastră (Nr. 1) înfățișează două pioniere care privesc cu atenție probele de rocă pe care le-au desprins dintr'o grămadă de stânci. Pare cam ciudată culoarea lor. Mai știi ce poate ascunde colțul acesta de stâncă?

In vacanța de vară mulți pionieri se îndeletnicesc cu pescuitul (Nr. 2). Iată, la umbra deasă de salcie, mai mulți pionieri și-au aruncat undițele dându-și aere de adevărați pescari. Ce molcom a despicat apa firul subțire al undițelor!

E minunat să petreci câteva zile la mare! Cui nu-i place să se bălăcească în apa răcoroasă când soarele-i atât de arzător (Nr. 3).

Parcul e întotdeauna o gazdă primitoare. Răcoarea lui e atât de plăcută! Ce minunat e să citești într'un colțișor liniștit la umbra deasă a copacilor, ori să asculți foșnetul lin, nelămurit al frunzelor.

SĂ VIE CIREȘAR...

Zile luminoase de vacanță,
Nu ni-i lungă calea către voi
Uite cerul cât e de albastru,
I-auzi ce concerte's în zăvoi...

Chiamă râuri repezi dela munte
Pe ortacii lor gălăgioși
Și ne-așteaptă zvăpăiată marea,
Să ne facă iarăși negricioși...

Vino mai degrabă așa dar,
Mult iubite oaspe, Cireșar!

V. MANUCEANU

JURNAL DE ZI

Alături de cărțile pe care le am în mica mea bibliotecă, am și un caiet cu coperțile legate în pânză. Ori de câte ori vreau să-mi amintesc de timpul plăcut petrecut în vacanța de vară din anul trecut, răsfoiesc acest caiet care este de fapt jurnalul meu de zi. Pe prima pagină e scris cu litere mari „Tabăra de pionieri Boresc" 1954.

Dacă ați răsfoi și voi jurnalul meu, ați afla câte lucruri frumoase și interesante am învățat noi în tabăra dela Borsec.

O amintire de neuitat mi-a lăsat excursia pe care am făcut-o la peștera „Grota urșilor". Tovarășul profesor de Geografie ne-a povestit cum s'a format această peșteră. Tot atunci am aflat că i se spune „Grota Urșilor" pentrucă aici s'au adăpostit urșii cu zeci de ani în urmă. Aceasta ne-o dovedesc scheletele uriașe ale acestor animale care se văd și acum în peșteră.

De asemeni nu pot să nu-mi amintesc de prietena mea cea veselă Eva, cu ochii albaștri care cânta mereu. Ea frecventa un cerc de coreografie la Casa pionierilor din Cluj. Mereu ne povestea întâmplări și istorioare hazlii, de aceea noi îi spuneam ei „Ora veselă".

Multe sunt amintirile plăcute care mă leagă de tabăra dela Boresc.

In jurnalul meu care mai are încă multe foi goale, o să-mi notez lucrurile frumoase din tabăra unde-mi voi petrece vacanța din anul acesta.

Rodica SECARA
cl. a VII-a

Mulți pionieri din patria noastră au petrecut în anul trecut o vacanță plină de veselie. In taberele de vară au trăit clipe de neuitat.

Și desigur că anul acesta vă veți organiza o vacanță și mai frumoasă.

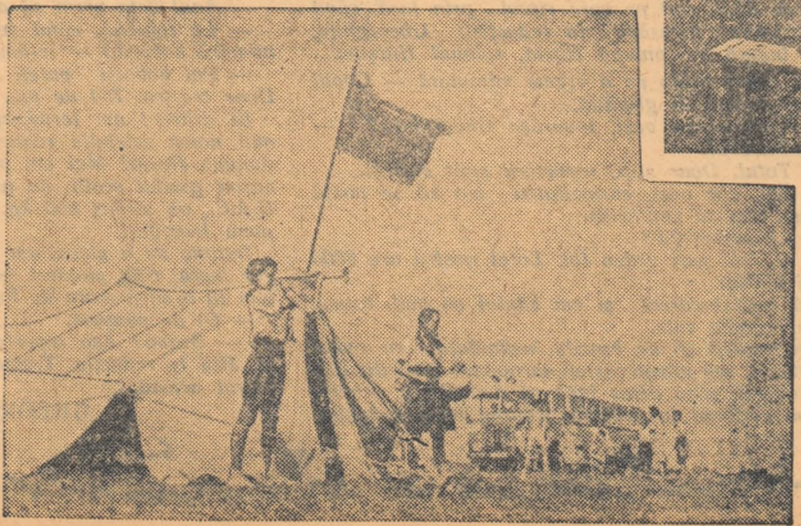
CU CÂNTEC ȘI VESELIE

E greu să uiți un lucru plăcut, o amintire scumpă, o zi frumoasă petrecută împreună cu colegele tale. Imi amintesc de pildă cum într'una din zilele călduroase ale lui Iulie, eram adunați, mulți pionieri din diferite colțuri ale capitalei, pe peronul Gării de Nord. Mai erau aici pionieri veniți dela Constanța, Pitești, Fetești și multe alte localități. Toți eram veseli. Plecam doar să petrecem o vacanță plăcută în tabăra dela Homorod.

Prietenia dintre noi a continuat și după ce am plecat din tabără. Ilonca, Erziske, Viorica și celelalte fete îmi scriu mereu. Ne-am sfătuit de multe ori prin scrisori cum să ne pregătim mai bine pentru examene și cu privire la multe alte probleme.

Sunt sigură că și vacanța aceasta, o să mi-o petrec la fel de plăcut în tabăra de curte pe care o vom organiza în școala noastră.

Paula HARATAU
Cl. a VII-a
Școala 153 Fete București

* * *

Pentru pace, pentru viață

„Jos jugul imperialist“

Ca niște fluvii de nestăvilit se ridică popoarele din Africa împotriva imperialiștilor colonialiști. Mânia acestor popoare a fost înăbușită secole de-a-rândul, dar acum nimic nu le mai poate opri descătușarea! Desenul de mai sus, al pictorului sovietic B. Corețchi se intitulează „Jos jugul imperialist“ și înfățișează limpede această descătușare. Brațele omului negru rup cu hotărîre și forță lanțurile colonialismului. El vrea să trăiască liber și să stăpânească în tihnă pământul patriei lui. Cu orice preț își va îndeplini el această dorință și vai de cei care i se vor pune împotrivă!

In amintirea fiilor căzuți

Doamna Queré este o femeie franceză care trăiește la Paris. Ea a avut patru fii: Albert, executat de fasciști pentrucă iubea Franța; Joseph, executat de fasciști pentrucă iubea Franța; Gilbert, ucis pe front apărând Franța; Lily, ucis pe front apărând Franța.

Acum, doamna Queré a rămas singură. Dar voința nu i-a fost înfrântă. „Amintirea fiilor mei care au căzut pentru Franța și inima îndurerată de mamă îmi vor da necontenit forțe noi de a lupta pentru pace“, spune dânsa.

Asemenea doamnei Queré mai sunt mii de femei în Franța, și dorința lor de pace e mereu mai dârză. In amintirea fiilor căzuți, ele luptă pentru ca fiii altor mame să nu cunoască niciodată nenorocirile războiului.

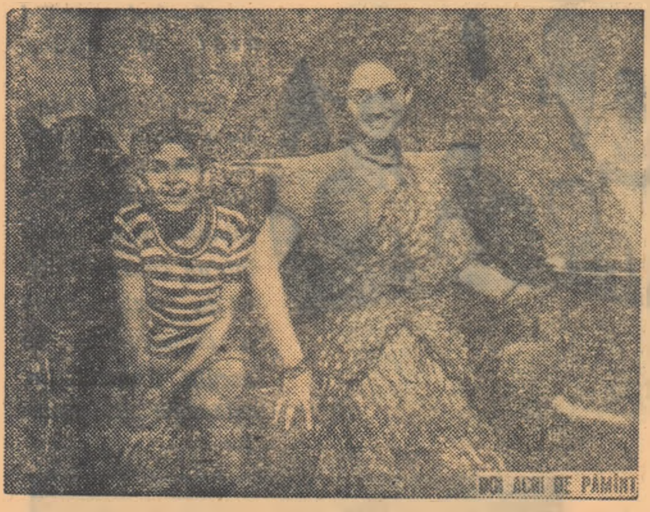

Oamenii cinstiți din Londra au ieșit pe străzi să-și manifeste nestăvilita lor voință de a împiedica izbucnirea unui nou război.

Pe pancartele ce le poartă sunt scrise cuvintele „Pacea este în pericol“! Și acești cetățeni sunt hotărîți să lupte pentru a apăra pacea.

DOI ACRI DE PĂMÂNT

Mare și zgomotos e orașul indian Calcutta. Pe străzile lui se încrucișează mașini luxoase. Alături de ele trec în goană niște trăsurele trase de oameni. Sunt vestitele „ricșa“. Pe pernele lor moi se lăfăesc negustori puhavi.

In obrajii lui Canaia a înflorit o clipă lumina râsului. Dar sunt atât de rare bucuriile lui...

Ricșarii vlăguiți, slabi, care trag în galop trăsurelele, sunt siliți să facă munca aceasta înjositoare pentru om spre a nu pieri de foame. La Calcutta se piere lesne de foame...

Să ne oprim privirile asupra unuia din acești ricșari, a cărui dureroasă poveste ne-o înfățișează filmul „Doi acri de pământ“. Il cheamă Șambu. Șambu e țăran. In satul lui are un petec de pământ care-i hrănește familia. Moșierul, la care Șambu are o datorie, amenință să-i ia ogorul. Șambu pleacă la Calcutta spre a câștiga bani pentru plata datoriei. Dar aici nădejdile i se frâng: sunt atâția șomeri în oraș...

Cu greu izbutește să-și găsească o muncă: aceea de ricșar. Și în timp ce Șambu, cu hamul pe umeri, flămând și bătut de soarele arzător, aleargă istovit pe străzi, într'o cocioabă dela periferie îl așteaptă băiatul lui, Canaia. Canaia se frământă: „Cum să-mi ajut tatăl, să-i alin zbuciumul? Trebue să muncesc, să câștig... Și băiatul se face lustragiu. Sunt zguduitoare suferințele acestui copil, care în loc să învețe carte, e nevoit să văcsuiască pantofii domnilor. Pentru îndârjirea cu care înfruntă viața, pentru dorința de a-și ajuta tatăl, Canaia îți devine apropiat și drag. Strădaniile celor doi de a strânge suma pentru răscumpărarea pământului rămân nefolositoare. Asupra lor se abat fel de fel de nenorociri, izvorîte din condițiile grele de trai la care-i condamnă capitalismul. Dar din film răzbate ca o rază de lumină cinstea acestor oameni necăjiți, curajul lor, simplitatea și dragostea cu care se ajută între ei la greu. Oamenii aceștia vor făuri cândva o soartă bună, nouă, lui Canaia și miilor de copii asupriți ca el.

Al. MIHU

Constructori înaripați

Vă propun, dragi prieteni, să mă însoțiți acum într'o scurtă călătorie în împărăția păsărilor. Cu acest prilej veți cunoaște meșteri constructori cu mare faimă din lumea sburătoarelor.

Pornim... primul popas îl facem în lunca Dunării.

Sălciile pletoase își leagănă ramurile lungi, subțiratice. Razele mângâetoare ale soarelui de primăvară se oglindesc în luciul apei.

Dar iată o pasăre învârtindu-se în jurul unei sălcii. Sboară de pe o ramură pe alta și se lasă legănată de mișcarea lor domoală. E aușelul. A zăbovit mai mult pe o ramură lungă, mlădie, dela care pornesc alte trei ramuri mai subțiri, în direcții diferite; o cercetează cu ciocul. Un ciripit vesel țâșnește apoi din gâtlejul păsării. A găsit locul unde-și va construi adăpostul. Grăbit, aușelul pornește deîndată la treabă. Sburând încoace și'ncolo, adună fire lungi de iarbă, cu care leagă între ele cele trei rămurele. Ajutându-se numai cu ciocul, el urzește cu multă grijă firele de iarbă între cele trei ramuri. Impletitura are la început ochiuri largi. Aușelul începe apoi o țesătură mai deasă, tot din fire de iarbă. Plasa are acum puține spații libere pe care aușelul le umple cu puful mâțișorilor de trestie sau de plop, cu firicele de lână. Incetul cu încetul, cuibul capătă forma unei pungi alungite (fig. 1). In partea de sus aușelul construiește o intrare mică ieșită în afară, asemănătoare cu capătul unui tub. După o lună de zile de muncă, cuibul pufos, legănat de adierea ușoară a vântului, poate adăposti familia aușelului. Dar mica pasăre e atât de îndrăgostită de munca ei de constructor, încât, chiar după ce cuibul e gata, ea continuă să-l împodobească, să-l perfecționeze.

La cuibul aușelului nu poate ajunge niciun animal cățărător sau răpitor din cauza subțirimii crengilor pe care este așezat.

Așa dar, am cunoscut până acum

pe unul dintre cei mai mari maiștri din lumea sburătoarelor ce trăiesc în patria noastră. Dar mai sunt încă multe asemenea păsări la noi.

In alte țări trăiesc păsări și mai măiestre în arta construirii cuiburilor. Să trecem dar hotarele patriei noastre. Ne vom opri tocmai undeva în sudul continentului asiatic, în pădurile tropicale ale Indoneziei.

Prin aceste locuri sălășluesc gingașele păsărele numite „țesătoare“. Cât de îndemânatice sunt aceste mici ființe! Cuiburile lor sunt foarte aproape unele de altele, căci țesătoarele trăiesc în colonii mari. Dar să le urmărim la lucru. Cele mai multe smulg fire lungi de iarbă cu care împletesc rețeaua din care sunt făcute cuiburile; ajutându-se cu ciocul și cu picioarele, ele își țes cuibul bucată cu bucată. Dar iată și o țesătoare mai pretențioasă în alegerea materialului de construcție. Ea plutește prin aer, apoi se așează pe o frunză și apucă cu ciocul nervura principală chiar la baza ei. Apoi păsărica se lasă să cadă și, prin greutatea corpului ei, trage și sfâșie această nervură. La fel face pentru a smulge și celelalte nervuri, până termină cu o frunză, apoi trece la alta. Scoțând triluri minunate prin care-și arată bucuria de a munci, mica sburătoare începe să-și țeasă un cuib trainic. Deschizătura acestui cuib este în partea de jos, (fig. 2).

Fiind atârnate de ramuri subțiri și elastice, la aceste cuiburi nu ajung nici maimuțele, nici alte animale. Pentru mai multă siguranță, unele „țesătoare“ prind în peretele cuibului spini cu vârful îndreptat în afară, iar altele își fac adăpostul în apropierea unui cuib de viespi.

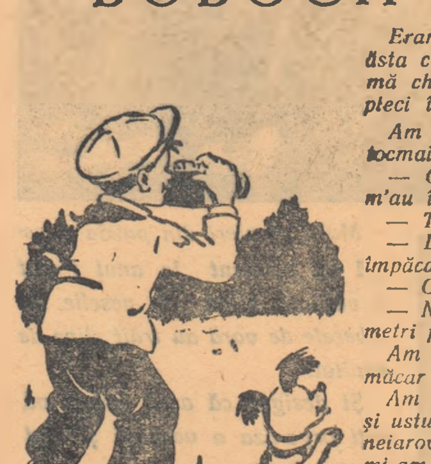
Și mai inventive sunt păsările numite „cusătoare“ care trăiesc prin pădurile Indiei și Chinei. Iată-le la lucru...

„Cusătoarea“ își alege o frunză mai lată, dar n'o rupe din pom. Apoi sboară repede spre ogoarele semănate cu bumbac și trage din capsulele negre un ghemotoc mic de puf. Singură răsucește cu ciocul un fir și-apoi se întoarce spre copacul cu frunza aleasă pentru construirea cuibului. Indoaie frunza în lungul ei, apoi îi coase marginile cu firul de bumbac, formând un cornet mare. Pasărea umple apoi cornetul cu fire de bumbac și păr de animale. Pe pernița astfel formată își depune ouăle pe care le va cloci (fig. 3).

Iată dar câtă pricepere întâlnim la aceste mici ființe. Măestria lor este moștenită din generație în generație. Dar această întreagă acțiune de construire a cuiburilor nu este decât o înșiruire de acte reflexe, necugetate, întocmai ca și celelalte îndeletniciri ale păsărilor și ale altor animale. Aceste acte reflexe își au izvorul în grija naturii pentru conservarea speciei.

Dr. Victor POP
conferențiar universitar
Institutul de Zoologie
Cluj

BOBOCII POT FI NUMĂRAȚI ȘI PRIMAVARA!

Eram tocmai în reparație generală cu vehiculul ăsta cu două roți pe care circul prin țară, când mă chiamă tovarășii la redacție: Gheorghiță, pleci îndată în comuna Horia, raionul Hârșova...

Am ajuns acolo pe o vreme minunată — Copiii tocmai lucrau în grădină.

— Ce vrei să vezi, tovarășe Gheorghiță? — m'au întrebat.

— Totul. Doar știți, reporterii sunt curioși...

— Da, dar vezi, curiozitatea n'o să se poată împăca aici cu suprafața.

— Ce suprafață?

— N'o să poți vedea tot. Lotul nostru are 8000 metri pătrați

Am tusit încurcat și am căutat să văd, totuși. măcar câteva sute.

Am mirosit 30 de brazde însămânțate cu ceapă și usturoi, am văzut cartofi iarovizați răsăriți, (cei neiarovizați n'au prins încă să apară), în general mi-am verificat în această grădină toate cunoștințele de botanică.

— Anul ăsta vrem să auziți de noi...

— La toamnă, când se strâng recoltele și se numără bobocii! — le-am răspuns.

— Păi bobocii puteți să-i numărați și acum. Doar creștem 764 de pui.

Ei drăcie! am terminat carnețelul... Unde să mai notez celelalte realizări ale pionierilor din comuna Horia? Mai am puțin loc pe copertă: au văruit gardul școlii, au plivit 80 ha de grâu la G.A.C., au strâns 600 kg. fier vechi, au sădit 264 pomi fructiferi.

Inainte de a pleca, am vrut să mai aflu un singur lucru. Câți pionieri sunt în unitate. Mă așteptam la o cifră mare de tot.

— 60 de pionieri.

— Bravo! Așa reportaj nu se scrie în fiecare zi. Hai la redacție. Trebue să apară chiar în numărul acesta.

GHEORGHIȚĂ-REPORTERUL

In preajma examenelor prin şcolile Bucureştiului

Până aici e bine Rodico! Rezolvă acum mai departe problema. Să nu te temi. Asemenea probleme vor fi şi la examen.

„Poşta examenelor"

— Iţi răspund acum ţie, Mircea. Uite la examen după ce ai tras biletul, ai timp câteva minute să-ţi faci pe o bucată de hârtie un plan al răspunsului pe care trebue să-l dai. Apoi cu planul în faţă poţi vorbi fără să ai teamă de a fi uitat ceva. Ai înţeles?

— Da, tovarăşe profesor, vă mulţumesc!

...Oare când a pus Mircea Ionescu întrebarea? Când? — Chiar azi dimineaţă. Intrebarea însă n'a fost pusă în clasă, ci trimisă prin... poştă. Dar nu prin oficiul poştal, ci prin „poşta examenelor".

Aceasta este o poştă specială care s'a înfiinţat de curând la Şcoala de băieţi Nr. 9 în vederea examenelor de sfârşit de an.

Sediul ei este la colţul examenelor. Sub formă de plic, sau de cutie, acest oficiu poştal are acelaşi scop de a strânge întrebările copiilor care au nelămuriri în legătură cu organizarea examenelor sau chiar în legătură cu unele obiecte de studiu.

Aici la Şcoala de băieţi Nr. 9, am citit la colţul examenelor un sfat al medicului din care copiii află cum trebue să-şi organizeze programul de învăţătură şi un sfat al profesorului, în legătură cu repetarea materiei pentru examene.

In fiecare zi cele 2 plicuri care sunt de fapt sediul „poştei examenelor" din această şcoală se umplu cu zeci de scrisorele. Celor care au pus întrebări li se răspunde chiar în aceiaşi zi.

DOUĂ SURORI

Intoarsă dela şcoală, Emilia Enache, din clasa a IV-a, se apropie cu atenţie de patul în care dormea sora ei, Gabriela. O lăsase bolnavă acasă. Incă de departe îi zări fruntea îmbrobonată de sudoare şi obrajii roşii ca de jăratic.

„Are temperatură", se gândi Emilia cu strângere de inimă. Apoi tot aşa de atentă să nu facă zgomot, se întoarse şi dădu să plece. Dar se auzi strigată de sora ei:

— Emilia! Dă-mi, te rog, puţină apă.

— Ţi-e rău, Gabriela? Ai temperatură?

— Nu, acum mi-e mai bine Dar ia spune-mi, ce mai e pe la şcoală? Nu te-au întrebat fetele dintr'a VI-a de mine?

— Ba da le-am spus că eşti bolnavă...

— Ele se pregătesc pentru examen, iar eu... dar n'o să rămân în urmă. Stătu o clipă pe gânduri apoi, amintindu-şi parcă de ceva, adăugă: Emilia, dar şi tu dai examen anul acesta: Iţi pare bine?

— Da! numai că vezi, cred... că o să am emoţii. Tu n'ai avut emoţii când ai dat pentru prima dată examen?

— Ba da! i-a răspuns sora ei, zâmbind. Dar stai să-ţi povestesc cum s'a întâmplat:

Cu o săptămână înaintea examenelor, terminasem toată materia de recapitulat. Eram sigură că am să răspund bine. Şi totuşi aveam emoţii. Asta din cauza unor eleve mai mari care ne speriau. Ba că o să ne pună întrebări în afară de materia învăţată la şcoală, ba că totul depinde de noroc. „Dacă îţi cade o întrebare grea, totul este pierdut".

De aceea, fiecare dorea să aibă un bileţel cu probleme uşoare. Şi pentru ca să avem noroc de astfel de bileţel, toate elevele trebuiau să-şi ţină pumnii strânşi de câte ori una dintre noi ieşea la răspuns.

— Şi ai succes în felul acesta?

— Da' de unde! Cele care au învăţat bine în timpul anului şi au repetat materia au luat examenul, deşi le-au căzut şi probleme grele. Iar cele care n'au învăţat, care au fost nepregătite, au căzut la examen, cu toate că am strâns pumnii aşa de tare, încât ne dureau mâinile.

De atunci n'am mai avut emoţie la examenele care au urmat. Decât ştii, aşa, puţin, o strângere de inimă. Nici anul acesta n'am emoţii. Aştept examenul ca pe cel mai frumos lucru, deşi am rămas în urmă cu câteva lecţii din cauza bolii.

— Ştii, Gabriela, n'o să am nici eu emoţii. Sunt sigură că am să trec examenele cu bine. Am numai note bune.

— Nici nu se poate altfel, o încuraja Gabriela. Numai să ai grijă şi să repeţi materia din urmă. După ce o să mă însănătoşesc, o să repetăm împreună.

...Acum Gabriela Enache, din clasa a VI-a Şcoala medie de fete Nr. 12, merge din nou la şcoală. Impreună cu sora ei mai mică Emilia, se pregătesc cu multă seriozitate. Examenul de sfârşit de an va fi pentru ele o adevărată sărbătoare.

Gh. NEGREA

Cum a aflat Claudia tainele vorbirii

Claudia este pionieră într'a V-a. După primele patru clase, a întrerupt şcoala. In toamnă, când s'a înscris la şcoala noastră, Claudia avea multe goluri atât în cunoştinţe, cât şi în exprimare. Vocabularul ei era foarte sărac. Din cauza aceasta, ea dădea răspunsuri slabe la toate obiectele; îi era imposibil să redea cuprinsul unei lecţii, oricât de mult s'ar fi strădui s'o înveţe.

Claudia însăşi şi-a dat seama că, pentru a ieşi din rândul codaşilor la învăţătură, trebue, în primul rând să-şi însuşească temeinic limba maternă.

Sub directa mea supraveghere, Claudia a început o muncă serioasă. Pentru a-şi îmbogăţi vocabularul şi posibilităţile de exprimare, ea citeşte cu multă atenţie toate cărţile indicate ca lectură în afara clasei. După ce a citit o carte sau o povestire mai scurtă, ea face rezumate şi îşi notează expresiile şi procedeele artistice întâlnite în text care i-au plăcut îndeosebi. Toate cuvintele necunoscute pe care le întâlneşte în timpul lecturii le notează într'un caiet special de cuvinte trecând în dreptul fiecăruia explicaţia. Atunci când e cazul ea caută să le folosească în vorbire.

Dar Claudia a înţeles că doar îmbogăţirea vocabularului nu-i va aduce o reuşită deplină. Ea ştie că vocabularul e numai materialul de construcţie al limbii, aşa cum sunt cărămizile pentru o casă, şi că gramatica dă vorbirii armonie şi înţeles. Pentru a se exprima clar şi corect, fiecare om trebue să cunoască bine regulile gramaticale ale limbii sale materne. Claudia dă o deosebită atenţie orelor de gramatică şi frecventează cu regularitate orele de consultaţie la Limba română.

Claudia a muncit mult, serios, cu râvnă, dar are azi satisfacţia că a făcut un salt însemnat şi că acum a intrat în rândul elevelor bune la învăţătură.

Continuând să meargă pe drumul pe care a pornit, ea va întâmpina examenele cu bucurie şi încredere şi sunt sigură că va obţine cele mai bune rezultate.

Prof. Lily PLAIU
Şcoala de 7 ani de fete Nr. 172
Bucureşti

Ai grijă Cristian!

Invăţăm bine şi ne pregătim încă de mult pentru examene. Numai cu Cristian Apostolide ne mai certăm. In timpul orelor el se plimbă prin clasă ca pe stradă. Şi nici lecţiile nu şi le învaţă. Poate că se gândeşte că o să-şi pregătească o fiţuică. Dar eu aş spune că cea mai bună fiţuică eşte învăţatul lecţiilor. Dacă o să încerce să copieze, noi n'o să-l lăsăm.

Victor SAMUEL
cl. a IV-a
Şcoala de 7 ani, de băieţi Nr. 119

Urmărind colecţia de plante din ierbar şi planşele expuse, pionierele clasei a VI-a dela Şc. de 7 ani Nr. 124, repetă la Botanică.

In livada din Carei

Era încă în primele zile de primăvară. Zăpada începuse să se topească lăsând pe alocuri pete negre de pământ. Naturaliştii dela Casa pionierilor din Carei terminaseră de mult adunarea lor săptâmânală. De data asta fuseseră analizate minunatele rezultate obţinute de Vaşarhelyi Ştefan, care strânsese în cursul iernii zăpadă multă pentru iarovizarea grâului.

Adunarea se terminase şi totuşi nimeni nu pleca. Ingrămădiţi în jurul Rodicăi Vaida, copiii compuneau o scrisoare lungă, pe care aveau s'o trimită prietenilor din Capitală. Voiau să aştearnă pe hârtie, întreaga poveste a realizărilor lor.

Ba chiar voiau să trimită naturaliştilor dela Palatul pionierilor din Bucureşti câteva exemplare din soiul nou de porumb hibrid, obţinut de ei. Prin scrisoarea aceasta, pionierii din Carei mai urmăreau ceva: ei voiau să lege o prietenie strânsă cu pionierii bucureşteni. E drept că mai aveau multe de învăţat, în de-ale grădinăritului. Tocmai de aceea în scrisoarea lor ei mai cereau prietenilor unele sfaturi. Apoi arătau că se vor strădui mereu să obţină rezultate tot mai bune.

De fapt activitatea lor de tineri grădinari a început abia de anul trecut când li s'a repartizat o livadă, unde lucrau împreună cu fraţii lor mai mari, utemiştii dela şcoala pedagogică. Multe lucruri au avut de învăţat dela ei. De aceea şi anul acesta au plecat împreună să cureţe cei 140 pomi fructiferi din livadă. Ba au mai făcut împreună şi 20 de altoiri în pepiniera lor, unde au acum peste 200 de puieţi.

Cu câtă nerăbdare au aşteptat ei ziua când îşi vor putea nota în carnet apariţia primelor frunzuliţe. Ele vor fi o primă dovadă a priceperii cu care au lucrat. Rezultatele de până acum au fost bune. Nu degeaba vorbesc cu mândrie aceşti pomicultori destoinici despre vişinul lor miciurinist „Frumuseţea Nordului". Nu vor uita niciodată ziua când au primit din Uniunea Sovietică gingaşa mlădiţă, pe care au altoit-o pe un vişin sălbatic. Altoiul s'a prins. Ba anul acesta a şi dat în floare.

Dacă vizitezi acuma livada, n'ai să găseşti nicio palmă de pământ pe care să nu se vadă rezultatele frumoase obţinute de harnicii grădinari. In răzoarele ce despart şirurile lungi ale copacilor ei au semănat toate soiurile de zarzavaturi. Chiar şi cei mici dintr'a IV-a, ca Tura Anişoara, Pop Gheorghe, au avut câte o plantă de care îngrijeau numai ei.

Dar tinerii grădinari dela Casa pionierilor au obţinut cele mai bune rezultate la porumb. Cercul lor se numără printre primele pe raion care au reuşit să cultive seminţe de porumb hibrid. De-abia răsăriseră primele fire de porumb, şi micii grădinari începură să-şi treacă cu multă grijă observaţiile de fiecare zi pe caiete speciale. Iar când porumbul a crescut, au rupt florile porumbului portocaliu, lăsând ca plantă-mamă şirul de porumb numit „dintele calului". După ce acesta a înflorit, au mers cu toţii şi au scuturat polenul de pe planta-mamă pe firele de porumb portocaliu. Aşa au obţinut şi anul trecut prima recoltă de porumb hibrid, din care au semănat acum toţi naturaliştii din raionul Carei, precum şi pionierii din Bucureşti.

Irma CSIKI

Maria Arsene

ŢUC, câinele detectiv

Nu-l cunoaşteţi pe Ţuc? Se poate! Nu l-aţi văzut chiar niciodată? Imi pare foarte rău, căci este cel mai inteligent câine-lup din Bucureşti şi poate chiar din ţara intreagă.

Au trecut 5 primăveri de când l-am văzut intâia oară pe Ţuc. Iar de atunci!!...

Ei, de atunci s'a legat intre noi o prietenie trainică, aşa cum se leagă in anumite imprejurări. Despre o astfel de împrejurare vreau să vă povestesc. Şi bineinţeles şi despre Ţuc, căci trebue să recunosc că el a fost eroul...

*

Ascultaţi!

Sunt 5 ani de atunci... In seara aceea mă'ntorceam cu fetiţa mea Leontina dela Operă. Coborisem din tramvai şi eram gata să intrăm in curtea locuinţei noastre, când Leontina se opri in loc şi mă trase de mână. M'am oprit şi eu.

In faţa noastră un căţeluş scâncea, ghemuit lângă gard. L-am ridicat in braţe şi m'am uitat la el. Era din neamul câinilor-lupi. Avea botul lunguieţ, urechile ascuţite şi doi ochi ce păreau că-ţi vorbesc. Un căţel pierdut sau părăsit. Nu părea să aibă mai mult de două luni. La piciorul drept, din faţă, avea o rană adâncă, sângerândă.

— Să-l luăm în casă la noi! — hotări fetiţa mea.

L-am luat. Şi chiar din seara aceea am purces să-l ingrijim ca pe... Ei da, nu mi-e ruşine, să spun adevărul. L-am ingrijit ca pe un copil.

Când i-am oferit prima ceşcuţă de lapte, a inceput să lipăie cu limba sorbind cu inghiţituri mari ţuc!... ţuc!... ţuc!...

—Cum l-o fi chemând? — mă'ntrebă fetiţa.

— Cine ştie, zisei gânditor. La vârsta lui, s'ar putea să nu aibe încă nume.

— De ce? — continuă Leontina să mă interogheze.

Nu i-am răspuns numai decât. Am privit întâi la căţel. Se infrupta cu poftă. Puteai lesne observa că-i fericit poate fiindcă-i era cald, sau pentrucă găsise de mâncare. Abia atunci spusei Leontinei:

— Pentru ca un animal să capete un nume, trebue mai intâi să aibe un...

— Un stăpân — îmi luă ea vorba din gură.

— Nu, un prieten.

— Un prieten? Dar el n'are...

— N'are incă...

Leontina işi luă o figură foarte serioasă.

— Am să-i fiu eu prietenă.

Zâmbii.

— Atunci poţi să-i dai şi un nume. Alege-i insă unul care să i se potrivească.

„Ţuc...! Ţuc...! Ţuc...!" făcea căţelul încă nesăturat şi cu botul in ceaşcă.

— Ţuc, am să-i spun, zise Leontina bătând din palme. Ţuc! Ţucule! Ţuculică, Ţuculaş!

La început nu mi-am dat seama că Ţuc este un câine neobişnuit. Leontina se juca cu el, intr'un fel deosebit. Intâi de-a v'aţi-ascunselea. Il lăsă pe Ţuc in stradă, iar ea se ascundea undeva in vreo cameră. Când il striga, venea direct la ea, ceea ce o făcea să râdă nespus, apoi i-a învăţat să găsească obiecte ascunse. O batistă, pitită sub pernă, sau un ciorap agăţat după o craţită în bucătărie. Faptul acesta m'a făcut să mă ocup mai îndeaproape, ba chiar foarte serios de educaţia lui şi să-l învăţ o meserie. O meserie interesantă pentru posibilităţile lui, dar în acelaşi timp destul de periculoasă. Câine detectiv.

Să vedeţi cum s'a intâmplat. Intr'o noapte la câteva luni după ce l-am „înfiat", il aud lătrând. Ţuc dormea într'o săliţă pe un preş aşezat lângă uşa camerei mele.

M'am trezit şi m'am uitat la ceas. Orele arătau două după miezul nopţii.

— Ssst! Taci! Taci! — i-am strigat supărat, că nu mă lasă să dorm.

Ţuc nici gând: Dimpotrivă. Se pornise şi mai cu năduf pe lătrat. Mi s'a părut tare ciudată purtarea căţelului. Am sărit din pat şi m'am uitat mai intâi pe fereastră... Ceea ce am văzut m'a făcut să încremenesc. O clipă mi s'a părut că visez. Apoi insă am deschis uşa, zmulgând-o aproape şi m'am repezit afară în curte. Am putut atunci să zăresc mai bine, cu tot întunericul, doi vlăjgani, doi hoţi, care se pregăteau să sară gardul. Din păcate nu erau singuri, ci aveau cu ei şi bicicleta mea cea nouă...

Am alergat spre ei. Ţuc insă mi-o luase înainte. Nici nu ştiu când a ţâşnit din săliţă, cum s'a strecurat ca o svârlugă printre picioarele mele şi s'a asvârlit ca un leu spre hoţi.

Pe unul dintre ei, inalt şi voinic, l-a şi înşfăcat undeva deasupra pantalonului. Tâlharul a scos un strigăt de durere şi l-a lovit cu călcâiul in cap. Ţuc a scâncit, dar nu s'a lăsat. Până să ajung lângă ei, hoţul işi trecuse un picior peste gard. Dar căţeluşul nostru s'a repezit din nou ca o furtună, şi făcând o săritură uriaşă pentru puterile lui, reuşi să-şi infigă colţii in pantalonii hoţului şi să rupă din ei o fâşie. Nu vă mai spui ce necaz mi-a fost pentrucă mi se furase bicicleta, dar şi ce bucurie am avut. Nu era puţin lucru să ai lângă tine un câine atât de viteaz, chiar dacă n'avea mai mult de 6 luni...

*

S'au mai scurs câteva săptămâni. Incă mă mai gândeam cu durere la bicicleta mea, când...

Intrasem la măcelăria din colţul străzii: pentru cumpărături. Stăteam lângă... Cred că nu interesează lângă cine stăteam, când Ţuc incepu să miroase pantalonii unui cetăţean de lângă tejghea care aştepta liniştit să fie servit.

Era un ins înalt, îmbrăcat intr'un costum nou nouţ, de culoare cafenie. Purta cămaşă albă de mătase şi ochelari mari de soare.

Ţuc incepu să mârâie şi să sară în jurul lui. Clienţii din măcelărie se dădură speriaţi la o parte.

Incercai să-i despart, dar nu mi-a fost cu putinţă. „O fi turbat" — imi spusei cu groază şi până să-mi dau bine seama, cetăţeanul elegant o zbughi pe uşă şi odată ajuns in stradă o rupse la fugă. Ţuc însă nu glumea. Se luă după el şi ajungându-l işi infipse din goană colţii în pantalonii cei noi şi frumoşi ai cetăţeanului.

— Vă rog să mă iertaţi, — încercam eu mereu să mă scuz faţă de străin, după ce am ajuns — şi vă rog să-mi spuneţi ce despăgubire pretindeţi.

Spre mirarea mea păgubaşul nu-mi răspunse. Il străfulgeră cu privirile încărcate de ură pe Ţuc şi-i trase un picior în burtă, care-l svârli până dincolo de linia tramvaiului. Apoi dispăru. Scâncind de durere, Ţuc, cu o fâşie de pantalon in bot, o luă repede pe o stradă lăturalnică.

— Ţuc! Ţuc! Vino aici — strigai eu necăjit că mă pune pe drumuri.

Aşi! Ţi-ai găsit cu Ţuc... Parcă asurz'se. Alergam după el din ce in ce mai încet şi mai obosit. Trebue să ştiţi că de mult nu mai participasem la o astfel de cursă. Parc'ar fi ştiut, Ţuc se oprea la câţiva zeci de metri, se uita la mine dădea din coadă şi aştepta să mă odihnesc. Când vedea că mă apropii de el pornea iar... Până când m'am pomenit intr'o curte pe care n'o mai văzusem niciodată. Ţuc zgâria cu ghiarele o uşă cu geamlâc şi perdeluţe.

— Am pus mâna pe tine! i-am zis. Ce cauţi aici prin locuri străine...?

Ţuc continuă să mârâie şi să latre zgâriind uşa. Ei mi-am zis dar nu merge chiar aşa şi m'am aplecat să-l inhaţ şi să-l transport in braţe la domiciliul dumnealui. Fără să vreau am privit prin geamlâc şi pe loc am simţit cum mi se inmoaie picioarele.

Bicicleta mea, draga mea bicicletă nouă marca „Miha" parcă mă aştepta s'o iau, să'ncalec şi să mă duc cu ea acasă.

Am recunoscut-o după mânerele roşii dela ghidon, şi pompa cu mânerul vopsit albastru, de mine. N'am mai stat pe gânduri. Am deschis repede uşa, am luat bicicleta. Să fi văzut ce tumbe de bucurie făcea Ţuc. Când să plec s'a deschis o altă uşă din fundul sălii.

— Ce căutaţi în casa mea?

Am intors capul. Era cetăţeanul cu pantalonii ajustaţi de Ţuc. Se vede că m'a recunoscut şi el căci a închis repede uşa şi a tras zăvorul.

Am încălecat pe şea, dar... Nu v'am spus povestea aşa ci m'am dus la miliţie. Şi chiar a doua zi, Comandantul circumscripţiei mi-a comunicat două veşti. Una bună şi celaltă destul de rea şi anume: intâia veste: cetăţeanul căruia Ţuc ii datora o bucată de stofă din pantaloni făcea parte dintr'o bandă de hoţi de biciclete. Banda fusese prinsă. Mai lipsea doar şeful pe care căţeluşul meu il despuiase de pantaloni ajutând miliţiei să-l aresteze.

A doua veste: Comandantul de miliţie mă ruga să i-l dau pe Ţuc ca să fie trimis la o şcoală specială a miliţiei pentru a deveni un bun câine detectiv.

Toată noaptea m'am frământat. Nu mă induram să mă despart de el. Nu ştiam ce să fac? să-l opresc pe Ţuc lângă mine sau să-l dau să devină un adevărat câine descoperitor de răufăcători? Abia dimineaţa m'am hotărit şi l-am dat pe Ţuc.

Din sportul celor mari

Marea competiţie ciclistă „Cursa Păcii" Praga-Berlin-Varşovia, se apropie de sfârşit. In ultima parte a acestei competiţii de amatori, reprezentanţii ţării noastre au avut o comportare foarte bună. In special s'a remarcat forma deosebită a ciclistului nostru Constantin Dumitrescu care în etapele Karlmarxstadt-Leipzig, Leipzig-Berlin a câştigat minute preţioase. In această etapă Constantin Dumitrescu s'a clasat pe locul IV. In fruntea clasamentului continuă să se afle ciclistul Adolf Gustav Schur din Republica Democrată Germană, iar pe echipe reprezentanţii Republicii Cehoslovace.

☆

In cadrul unui concurs atletic — decatlonistul sovietic Vasili Kuznetov a totalizat la pentatlon 3434 de puncte, stabilind un nou record al Uniunii Sovietice. Performanţa lui este a doua din lume. Prima a fost realizată în anul 1937 de către germanul Müller, cu 3621 de puncte.

☆

Una dintre manifestaţiile sportive mai remarcabile ale săptămânii acesteia a fost întâlnirea internaţională de fotbal dintre reprezentativa Republicii Populare Ungaria şi Suedia care a avut loc la Stockholm.

Continuând seria succeselor, selecţionata Republicii Populare Ungaria a învins în această partidă cu scorul de 7—3.

☆

Ne mai desparte foarte puţin timp până la prima întâlnire internaţională de fotbal a selecţionatei R.P.R. De aceea pregătirile se desfăşoară acum cu multă intensitate. Astfel, Joi după amiază cele două echipe selecţionate A şi B au susţinut meciuri de verificare. In aceste meciuri fotbaliştii noştri fruntaşi, s'au arătat bine pregătiţi ceea ce va face ca întâlnirea cu reprezentativa Republicii Populare Polone să se desfăşoare la un nivel tehnic superior. Acest meci internaţional va avea loc în ziua de 29 Mai pe stadionul 23 August. Iar la 28 Mai, echipa de juniori a ţării noastre va întâlni selecţionata de juniori a R.D. Germane.

☆

Joi dimineaţa a părăsit capitala un grup de motociclişti din patria noastră care va participa la marele concurs internaţional de motociclete ce se va desfăşura la Leipzig.

☆

Mâine dimineaţă veţi putea urmări dragi prieteni un interesant concurs motociclist de dirt-trak organizat de ziarul „Informaţia Bucureştiului", la hipodromul Băneasa-trap. Acesta este un concurs de viteză pe pistă de zgură.

IN TIMPUL VOSTRU LIBER

Cine-i eroul?

Inscrieţi pe „orizontal" cuvinte de 5 litere (până la linia coloană groasă dela mijloc) care să corespundă sensurilor din prisma de mai jos. Din aceleaşi litere, prin amestecare, se formează apoi cuvinte care să corespundă sensurilor date în coloana a doua.

1. — Ţinut muntos — In care nu se mai poate turna.
2. — Popor antic — Capitala R.S.S. Estone.
3. — Funcţie la fotbal — Care stă nemişcat.
4. — Peşte de apă dulce — In ele pun vânătorii vânatul.
5. — Pe ele te urci — Primul ziar comunist din Rusia ţaristă.
6. — Din Albania — Plantă de grădină.

Dacă aţi deslegat corect, pe verticala I şi II iese numele eroului unui frumos film sovietic pentru copii.

Şaradă

Inspre el, se 'ndreaptă lin, incetişor
Un vapor venit din mare depărtare...
Insă pe covertă el nimic nu are
Doar pe fundul lui stă'ntr'un colţişor
„O bilă rotundă galbenă şi mare..."
De-o ghiceşti vei şti că-i bună de mâncare.

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7.61.00 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".